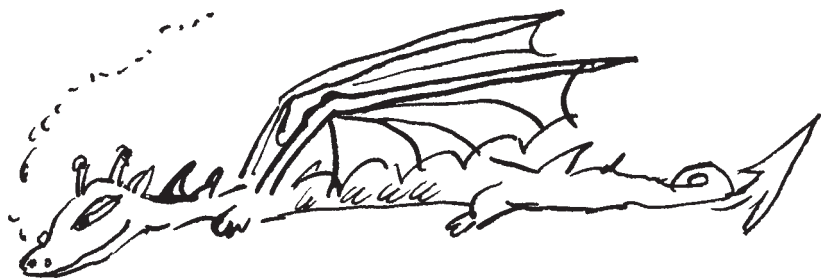




Ako premôcť
dračiu zúrivosť

Zo staršej nórčiny preložila
CRESSIDA COWELL



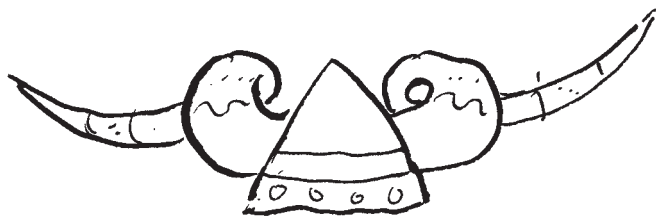
VAROVANIE

Akýkoľvek vzťah
k historickým

UDALOSTIAM

je vyslovene náhodný.

BOLI STE VAROVANÍ!



NEMUSÍTE čítať Štikútove knižky zaradom.

Ale ak chcete, tu je ich poradie:

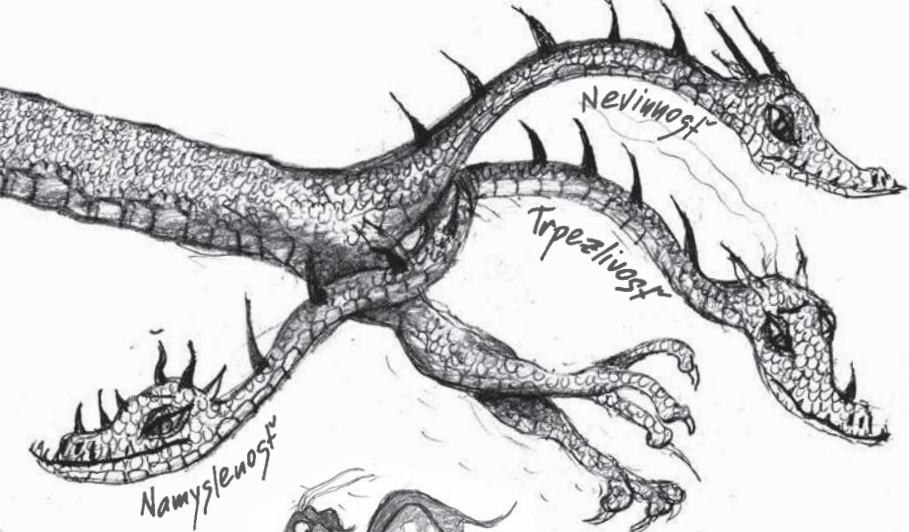
1. Ako si uycvičiť draka
2. Ako sa stať pivaťom
3. učíme sa dračtinu
4. Ako oklamať dračiu kliatbu
5. Ako zmeniť dračí osud
6. Hrdinov sprievodca smrťiacimi drakmi
7. Ako prežiť dračí útok
8. Ako zlomiť dračie srdce
9. Ako ukradnúť dračí meč
10. Ako sa zmocniť Dračieho drahokamy
11. Ako zraďiť dračieho hrdinu
12. Ako premôcť dračiu zárlivosť



Štikút Strašný Šťukovec
Tretí a jeho drak
bezzubý

O ŠTIKÚTOVI

Štikút Strašný Šťukovec Tretí bol
obávaný šermiar, zaklínač drakov
a najväčší vikinský hrdina, aký kedy žil.
Jeho pamäti však hovoria o časoch,
keď bol ešte celkom obyčajným
chlapcom a presviedčal sa,
aké je ťažké stať sa hrdinom.



Odinov tesák

Bez zubů



Štikůt

(vrdina
tohoto
příbehu)

← Ziggewastica



Vichromucha

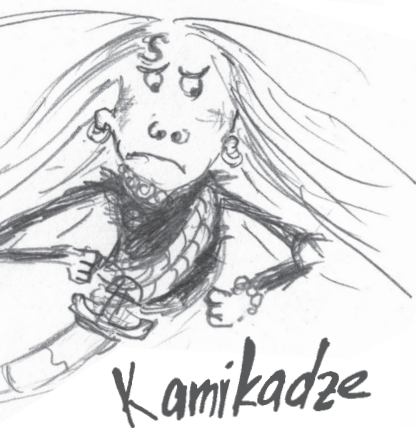


CHLADNOBRV OBROUSKI



Rybonoh

Valhallarama



Kamikadze





Berta, náčelníčka
Močiarných lupičov



↑
Rohlt
Gugavý



Rozmarnica

Humungus
Hrozitánsky





← Tučo
Pivobruch



Prasomucha

ALVIN
ZRADNÝ



striga Excellinou



Túto knihu venujem otcovi.



Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2015

First published in Great Britain in 2015

Translation © Otakar Kořínek 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cressida Cowell: How to Fight a Dragon's Fury*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodder Children's Books, London, 2015 preložil Otakar Kořínek.

Ilustrácie Cressida Cowell

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba, zalomenie ITEM, s. r. o., Bratislava

Tlač Kasico, a. s., Bratislava

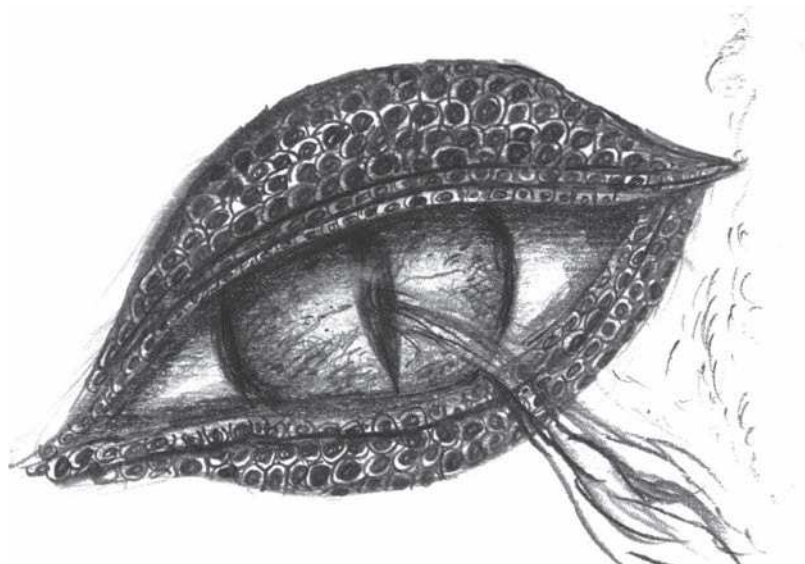
Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2496-9

www.slovart.sk

Ako premôcť dračiu zúrivosť



Zo starej nórčiny preložila

CRESSIDA COWELLOVÁ

slovart

Šír y oceán

Nebešské pohrebisko
Vražedný štít

(Domov mocných oblúd,
Morskodruvcu Giganticusa
Skazotesáka, Temnodýcha)

SYRA ŽEDNÉ HORY

Hrdinov koniec

Stroskotancov
záliv

Bojovníkov útes

do Ameriky
tak také
miesto
existuje

ZAJTRA

Letný
prúd





Pohyblivé
ľadové
ostrovy

Bernádej Temnoty
Desivého

Zamrznutý ostrov
Neznámo

Nič
ľadové spráče

zimný uragán
Uzemie
Visiolotrov

BARBARSKÉ SÚOSTROVIE

Alčie
ostrov

Zurvalecké
ostrovy

Ostrov
lebietsk

TICHÝ

Chmúrne more

LOTROVO

ostrov Močiarnych
lupičov

Thorová hnev
HYSTÉRIA

ostrov
Lávochvlie

Žalár
Nebezpečných
Surovcov

Pozov na
jablôzuby
Hltajúce
piesky
Prepadisko



Doterajší príbeh	17
1. Nech sa veci zdajú čo ako zlé, vždy môžu byť ešte horšie	30
2. Vidíte, je to ešte horšie a neprešlo ani päť minút	43
3. Malý problém	61
4. Väčší problém	88
5. Príchod na ostrov Zajtra	110
6. Ťažko zachraňovať niekoho, kto nechce byť zachránený	123
7. Iba ten, čo má kráľove Stratené veci, môže vstúpiť na ostrov Zajtra a prežiť	144
8. Určite si si myslel, že toto sa nikdy nestane	160
9. Proroctvo Temnobrada Desivého	177
10. Kto je kráľ?	192
11. Temnobradov list.....	212
12. Korunovácia kráľa Západodivočiny	234
13. Veľmi krátka kapitola, ktorá sa začína dobre... a končí sa zle	255
14. Ten Temnobrad bol naozaj prefíkaný	263
15. Príprava na pohreb - pardon, na súboj	272
16. Súboj	285
17. To, čo hľadáte, máte niekedy rovno tu doma	313
18. Minulosť je stále s nami... ..	321
19. A zasahuje do prítomnosti viacerými spôsobmi, než si myslíme	330
20. A od strachu som naozaj nevládal ani dýchať	344
21. Do osudu zasahuje striga	350
22. Preto ho volajú Alvin Zradný (jeho meno už hovorí samo za seba)	356
23. Totálna vojna	364
24. Spomenula som už, že minulosť nás vždy dajako dostihne?	378
25. Ako ti môžem veriť?	396
26. Sľub	412
27. Oslobodenie duchov.....	440
Epilóg Štikúta Strašného Štukovca Tretieho, posledného veľkého vikinského hrdinu	481

ČO SA ODOHRALO DOTERAZ

„Keď som bol chlapcom, existovali draky.“

Týmito slovami sa začína celý príbeh.

Na malom ostrove Berk žil kedysi šťastne a nespútane vo svete plnom drakov chlapec, ktorý sa volal Štikút Strašný Šťukovec Tretí, so svojim loveckým drakom Bezzubým a s jazdeckým drakom Vetrochodom.

Štikút bol synom náčelníka Chladnobrva Obrovského a vikinský hrdina, akého si pod hrdinom sotva viete predstaviť, chlapec chudý ako fazuľová stonka. Napriek tomu to bol obávaný šermiar a zaklínač hadov, jeden z mála ľudí, ktorí vedeli hovoriť po dracky, jazykom, akým sa zhovárajú draky.

V jeden hrozný deň náhodou oslobodil veľkého morského draka, ktorý sa volal Zúrivec a bol vyše sto rokov reťazami spútaný v strašnom lesnom väzení na Amoku. Drak Zúrivec začal Dračiu vzburu, ktorou chce vyzabíjať všetkých ľudí, a ľudia a draky teraz bojujú proti sebe, kým

jedni alebo druhí nezvíťazia a tých druhých nevyhubia.

Draky vypálili malú chuligánsku dedinu, kde Štikút vyrastal, vyhnali ľudí z domovov a tí sa teraz zhromaždili na ostrove Zajtra, kde čakajú na Konečný boj.

Ľudí už môže zachrániť iba jedno. Na ostrove Zajtra musia korunovať nového kráľa Západodivočiny. Keď bude kráľ korunovaný, dozvie sa tajomstvo Dračieho drahokamu, tajomstvo, ktoré má moc navždy zničiť všetky draky. No kráľa možno korunovať len vtedy, ak získa všetky kráľove Stratené veci, desať predmetov, ktoré boli roztrúsené po Súostroví a sto rokov stratené.

Štikút Strašný Štukovec Tretí v jedenástich vzrušujúcich a dlhých dobrodružstvách všetkých desať Stratených vecí pomaly a namáhavo našiel s pomocou svojich najlepších kamarátov Rybonoha a Kamikadze a s pomocou staručkého morského draka Odinovho tesáka a krásneho trojhlavého draka Smrtiaceho tieňa, ktorý sa vie zakamuflovať tak dokonale, až si myslíte, že je neviditeľný.

Lenže Štikútovi všetky Stratené veci ukradol zlý Alvin Zradný (jeho meno už hovorí samo

za seba). Alvin je v tejto chvíli na ostrove Zajtra a majú ho korunovať za kráľa. Ak sa stane kráľom, využije moc Dračieho drahokamu a naveky vyhladí draky.

Všetci si myslia, že Štikút je mŕtvy, lebo ho zastrelili šípom do srdca bojovníci Alvina Zradného, ale Štikút žije a leží v bezvedomí na kúsku pobrežia Hrdinovho konca, ostrova kúsok od ostrova Zajtra.

Nemá však jazdeckého draka, ani čln, ani Stratené veci. A na ostrov Zajtra môže prísť a prežiť iba ten, kto má Stratené veci. Ak Štikút vstúpi na jeho breh, spod piesku vyrazia dračí Ochrancovia ostrova Zajtra a odnesú Štikúta do vzdušného zabudnutia...

To je naozaj hrozivá situácia.

Dnes je Zánik Yule, deň Konečného boja medzi drakmi a ľuďmi.

Štikútovi už ostáva iba jeden deň, aby sa stal kráľom Západodivočiny a zachránil draky.

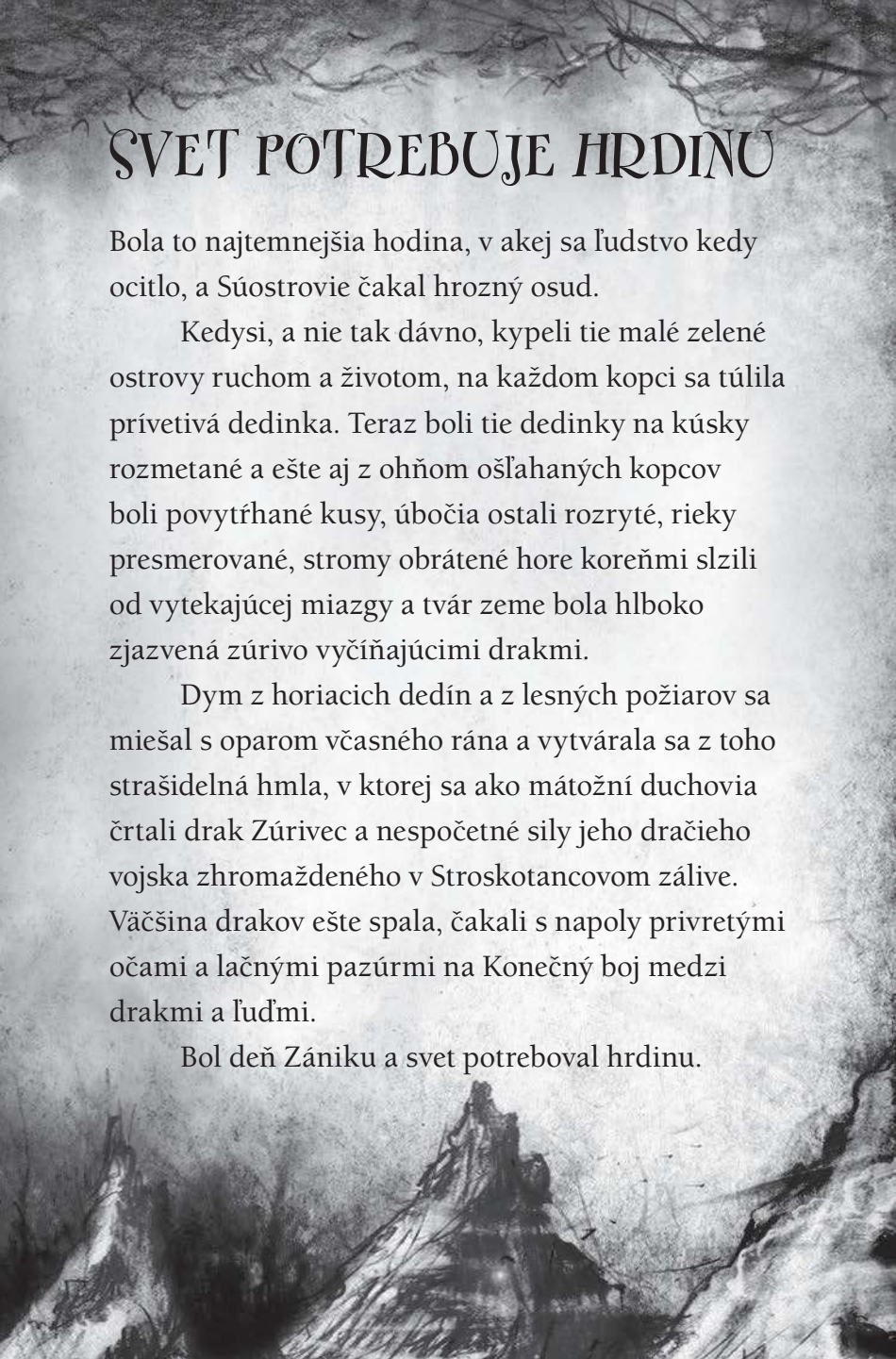
Už len jeden deň...

ZACHRÁNI ŠTIKÚT DRAKY?









SVET POTREBUJE HRDINU

Bola to najtemnejšia hodina, v akej sa ľudstvo kedy ocitlo, a Súostrovie čakal hrozný osud.

Kedysi, a nie tak dávno, kypeli tie malé zelené ostrovy ruchom a životom, na každom kopci sa túlila prívetivá dedinka. Teraz boli tie dedinky na kúsky rozmetané a ešte aj z ohňom ošľahaných kopcov boli povytŕhané kusy, úbočia ostali rozryté, rieky presmerované, stromy obrátené hore koreňmi slzili od vytekajúcej miazgy a tvár zeme bola hlboko zjazvená zúrivo vyčíňajúcimi drakmi.

Dym z horiacich dedín a z lesných požiarov sa miešal s oparom včasného rána a vytvárala sa z toho strašidelná hmla, v ktorej sa ako mátožní duchovia črtali drak Zúrivec a nespočetné sily jeho dračieho vojska zhromaždeného v Stroskotancovom zálive. Väčšina drakov ešte spala, čakali s napoly privretými očami a lačnými pazúrami na Konečný boj medzi drakmi a ľuďmi.

Bol deň Zániku a svet potreboval hrdinu.

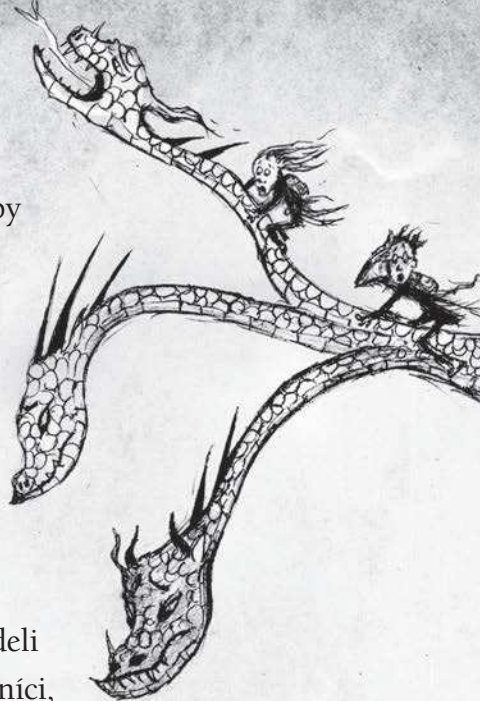
Nie však *hocijakého* hrdinu, ale takého, ktorý by zmenil beh dejín.

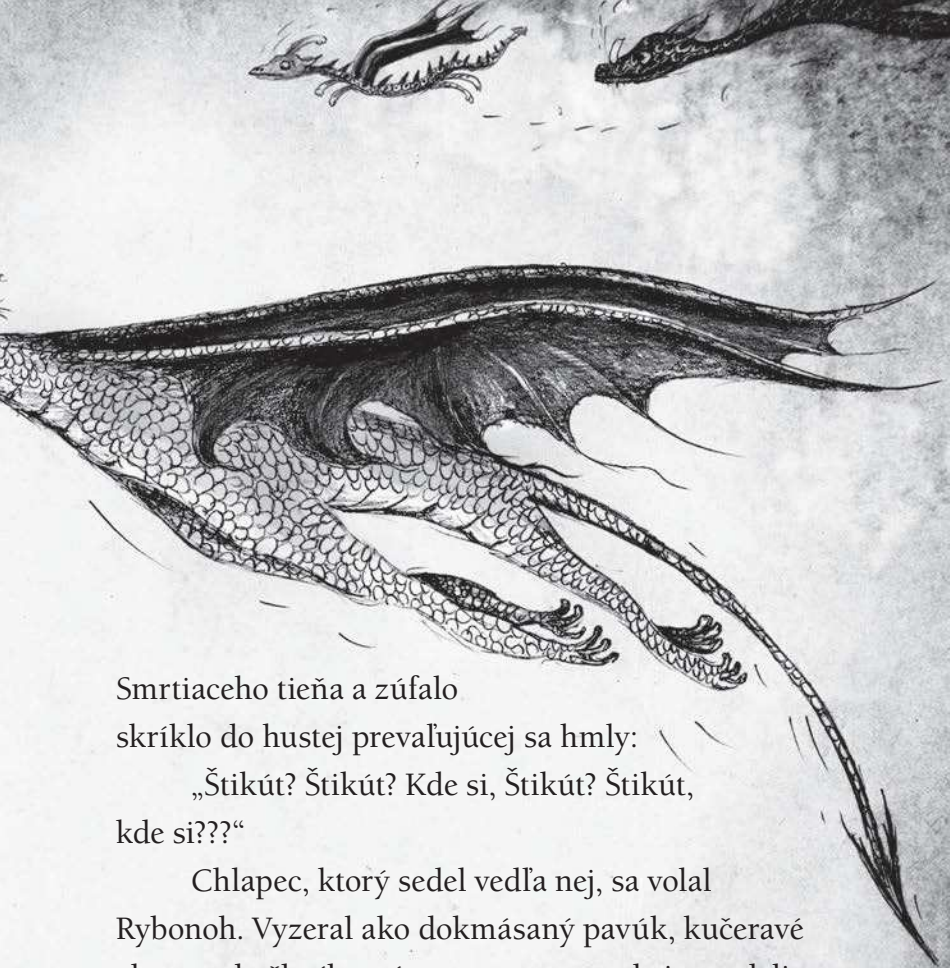
A našli sa takí, čo ho hľadali ešte aj teraz, v šerých hodinách bledého brieždenia v deň Zániku Yule.

Na chrbte krásneho trojhlavého draka Smrtiaceho tieňa sedeli dvaja mladí vikinskí bojovníci, chlapec a dievča. Obom zostali z oblečenia len zdrapy a franforce. Mladí bojovníci boli ďaleko-predaleko od domova, lebo zavýjajúce tornádo dračej vojny spálilo ich pôvabné bezpečné domovy na popol, rozhodilo ich do vzduchu a divé vetry Súostrovia ich rozniesli do všetkých kútov sveta.

Už ich môže zachrániť iba hrdina a obaja sa báli – veľmi, veľmi sa báli –, hoci dievča predstieralo, že sa nebojí.

Dievča, malá urputná Močiarna lupička s vlasmi takými strapatými, akoby ich došľahala vzdušná smršť, sa naklonilo cez bok draka





Smrtiaceho tieňa a zúfalo
skríklo do hustej prevaľujúcej sa hmly:

„Štikút? Štikút? Kde si, Štikút? Štikút,
kde si???”

Chlapec, ktorý sedel vedľa nej, sa volal
Rybonoh. Vyzeral ako dokmásaný pavúk, kučeravé
vlasý mal oškvárknuté a na nose mu nakrivo sedeli
rozbité okuliare. „Štikút je mŕtvy, Kamikadze,“
povedal ticho, ustato, odovzdane. „Všetci vedia, že je
mŕtvy. Videli, ako sa to stalo.“

„Nie je mŕtvy!“ odvrkla tá malá dievčina
zlostne, lebo sa bála. „Odmietam uveriť, že je mŕtvy!
Cítim to v srdci.“

Štikú-ú-ú-t!

Štikú-út!

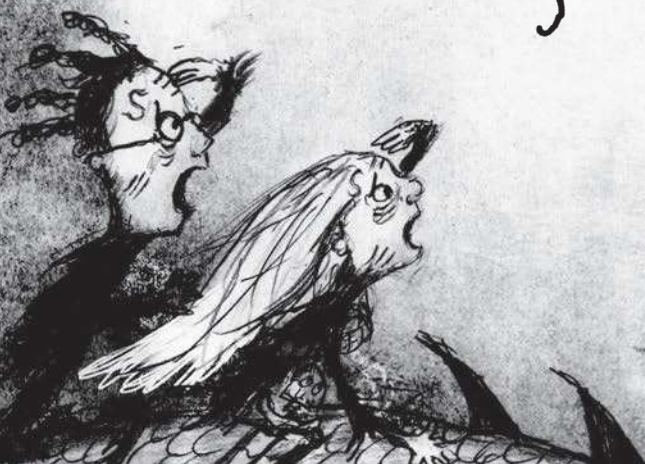
Kde s-í-í-í-???

Kde s-í-í-í-???

No po hrdinovi pátrali aj *iní*.

Ďaleko v hmle unikol utopeniu strigin
Špehodrak upír, rozprestrel kruté netopierie
krídla, červené oči mu blčali a opičia
tvár ňuchala a pátrala, pátrala
po hrdinovi. Lenže Špehodrak
v tej hmlistej tme nepátral
naslepo. Vedel, po čom
ísť, pátral s istotou
a presne.

Štikú-ú-ú-t!
Štikú-út!



Kde g-i-i-i- ? ? ? ?
Kde g-i-i-i- ? ? ? ?

Deň predtým uhryzol hrdinu
Štikúta, v ruke mu zanechal dva
svoje oblúbené zuby a teraz počul,
ako ho z mora hmly kdesi dolu privolávajú.
Tik-tak, tik-tak, vyspevovali zuby Špehodraka
upíra, *tik-tak, tik-tak*, tikali v hrdinovej ruke kdesi
dolu v tme.

A vysoko pod hmlistou oblohou sa
Špehodrakove netopierie uši k tomu *tik-tak, tik-tak*
nasmerovali.

Nie, nie, pomyslel si Špehodrak. *Hrdina* je iba
ťažko zranený, nie mŕtvy... Ale čoskoro mŕtvy BUDE,
bude, o to sa postarám.

Aj drak Zúrivec vedel, že Štikút nie je mŕtvy.

A do hmly, do celého Súostrovia, vyslal
pátračov, ktorí mali hrdinu v pustatine hmly
a morskej divočiny nájsť.

Celú noc lietali nad Chmúrnym morom,
z tesákov im kvapkalo, oči im svietili ako mačkám,

Štikút, kde si?

leteli na sever k Zamrznutému ostrovu Neznámo,
na východ k Zálivu zlomeného srdca, na juh
k Plamennému lesu, na západ k Tajomnu a Vodnému
kraju, lietali ako pomstivé prízraky a duchovia
minulosti a všetci škrečali v krutom neúnavnom
skandovaní:

Chyťte toho človeka! Chyťte toho človeka!
Chyťte toho človeka!

A...

„Štikút? Kde si, Štikút? Štikút, kde s-í-í-í-???“

Jednu skupinu pátračov tvorilo zopár
Pieskožralokov. Zbadali Špehodraka, ktorý kohosi
stopoval pomocou svojich zubov, a hneď vedeli, kto
ten niekto je. Pustili sa hmlou za Špehodrakom.

„Štikút? Kde si, Štikút? Štikút, kde s-í-í-í-???“

Áno, svet naozaj potrebuje hrdinu, lebo
o niekoľko krátkych hodín sa prebudí zvyšok
spiaceho dračieho vojska a prepukne peklo.

Ale kto sa dostane k Štikútovi v posledný deň
Zániku prvý?



Budú to jeho
priatelia s nápomocnými
rukami a milujúcim srdcom, alebo
nepriatelia s tesákmi a ohňom?

Nasleduj ma, čitateľ, ak si trúfaš. Chyť ma
za ruku, lebo poletíme rýchlejšie než Špehodraky
upíry a neviditeľnejšie než Smrtiaci tieň. Pôjdeme
za zvukom tikajúcich zubov rýchlejšie ako ony
a vystopujeme hrdinu tam, kde leží - na ostrovčeku
Hrdinov koniec.

Na Hrdinovom konci, tam, kde sa všetko končí
a začína...

Dovoľ mi začať na začiatku, hoci je to koniec.

1. NECH SA VECI ZDAJÚ ČO AKO ZLÉ, VŽDY MÔŽU BYŤ EŠTE HORŠIE

V posledný deň Zániku, známom ako Zánik Yule, leží Štikút Strašný Štukovec Tretí v bezvedomí na brehu ostrovčeka Hrdinov koniec.

Bol to naozaj strašný deň, treskúca zima, slnko sa dralo nad zamrznutý obzor, Zimný uragán zavýjal ako sto víl smrti, ranná hmla bola taká hustá a presýtená štiplavým dymom vojny a horiacich lesov, že človek si ledva videl na vlastné ruky.

Hmla však bola požehnaním, lebo skrývala očernetú spúšť všade naokolo. Skrývala aj mnohé draky, ktoré celú noc pátrali po našom hrdinovi. Skrývala aj mocné vojsko draka Zúrivca, ktoré sa začínalo prebúdzat' a hýbať v neďalekej pustatine Stroskotancovho zálivu.

A skrývala aj Štikúta.

Štikút bol na vikinského hrdinu celkom nenápadný chlapec, mal obyčajnú tvár, ktorá neostávala v pamäti. Teraz bol však naňho žalostný pohľad, vyzeral ako dolámaný strašiak



do poľa, ktorého niekto náhodou prešiel. Ležal napoly vo vode, usadili sa na ňom chaluchy, šaty mal na franforce, oči s čiernymi kruhmi, tvár doškriabanú dračími pazúrmí, telo pokryté morskou soľou. Deň predtým ho uhryzol do ruky Špehodrak upír, preto mu ľavá ruka opuchla a celá ľavá strana tela dostala čudne červenú farbu.

Zvláštny to hrdina na najhoršiu krízu, pred ktorou stálo ľudstvo.

Ale aspoň žil... *nateraz*.

Na prsiach mu sedel staručký lovecký drak, ktorý sa volal Odinov tesák, starý vyše tisíc rokov, zošúverený a rozstrapkaný ako drobiaci sa hnedý jesenný list.

Odinov tesák sa pokúšal vytiahnuť Štikúta na breh, držal ho za dotrhaný golier, ťahal zo všetkých síl, zapieral sa malými, starými, unavenými nohami, no veľký bol iba ako malý chudý zajac, takže Štikútovo bezvedomé telo sa nepohlo ani o kúsok.

„Och, joj, och, joj,“ vzdychal Odinov tesák zúfalo. Zahrieval Štikútovi srdce teplom vlastného tela a zľahka mu fúkal do tváre vlhý dych, aby ho prebudil. „Horšie to už nemôže byť. Nájdú nás tu, ak

sa nepohneme preč. Bojím sa, že príde príliv a utopí ťa, čo je ďalší problém... Preber sa, Štikút, preber sa! *Musíš sa prebrať!*“

Štikútovi sa zachveli viečka. Ustráchaný Odinov tesák mu napľul do tváre trocha morskej vody. Štikút zaprskal a zakašľal.

„Och, vďaka vám, ó, veľké Krídla nebeské!“ zvolal Odinov tesák taký natešený, až poskočil z jednej nohy na druhú a šúchal si o seba krídla ako lúčna kobylka. „Žije a preberá sa!“



Žije!

Štikút otvoril oči. Či skôr jedno oko. Druhé mal také opuchnuté a doráňané, že ledva hýbal viečkom.

„Och, Štikút,“ zakvílil Odinov tesák, „je mi to ľúto, chlapče, ale musíš sa hneď dostať z mora. Začína sa príliv...“

Štikút zastonal, sadol si, rozkašľal sa a priložil si ruku na čelo, ktoré ho bolelo, akoby mu doň zvnútra i zvonka búšil kladivom Kováč Thor takými dunivými údermi, až mu od bolesti hučalo v ušiach.

„Kde som?“
zašepkal, vykašľávajúc
morskú vodu a lapajúc
po dychu.

Kto som?

„Si na ostrovčeku
Hrdinov koniec,“
vysvetlil Odinov tesák.
„Tvoja loď sa potopila so
všetkými



Kto som?

Stratenými vecami, žiaľ, a vytiahol ich Alvin a teraz ich má on, čo znamená, že máme dosť naponáhlo...”

„Prečo som bol na lodi?“ prerušil ho Štikút.
„Kto je Alvin? Čo sú Stratené veci? Kto si? A ešte dôležitejšie... kto som ja?“

Odinov tesák naňho prekvapene zažmurkal.

„Prosím?“

„Kto som?“ zopakoval Štikút.

„Ty nevieš, kto si?“ kvikol Odinov tesák.

„Ty naozaj nevieš, kto si?“

Štikút pokrútil hlavou.

„Och, joj, och joj, och, joj!“ vzdychal Odinov tesák.

„Nech sa veci zdajú čo ako zlé, vždy môžu byť ešte horšie!
Ten chlapec stratil pamäť!“

Obávam sa, že Odinov tesák mal pravdu.

Keď sa loď potápala, Štikúta udrel do hlavy sťažň a naozaj stratil pamäť.



„Prepáč,“ roztriasol sa zúbožený Štikút. „Neviem si spomenúť, kto som, ani prečo som tu, neviem si spomenúť vôbec na nič.“

Snažil sa spomenúť si, ale bolo to, akoby sa mu cez uši predrali do ubolenej hlavy zadúšajúci dym a hmla z okolia a všetko mu tam obrátili hore nohami a urobili zmätok.

Vedel iba toľko, že je mu zima a je celý ubolený a že sa práve stalo niečo hrozné a on práve robil čosi veľmi dôležité.

„Toto je naozaj katastrofa! Nehovoriac o tom, čo bolo *predtým*,“ bedákal Odinov tesák, nervózne poskakujúc z nohy na nohu. „A ani neviem povedať, ako nás tlačí čas. Ja som Odinov tesák, ty si Štikút Strašný Štukovec Tretí a si veľmi veľký hrdina!“

„Ja?“ vyhrkol Štikút prekvapene a pozrel si na útle, chudé dobité telo. „To je teda nepravdepodobné!“

„Ver mi,“ naliehal Odinov tesák. „Je to nepravdepodobné, no je to tak. Nie si celkom bežný vikinský hrdina, to nie, ale si veľmi múdry a hovoríš po dracky, si jeden z mála ľudí na svete, čo to vedia. Zvlášťne, že nevieš, kto si, ale hovoriť po dracky si nezabudol...“

„No... nezabudol!“ pripustil Štikút zaskočený, lebo naozaj odpovedal Odinovmu tesákovi po dracky.

„Musíš sa teraz veľmi, veľmi sústrediť,“ naliehal roztrasený Odinov tesák, neúspešne bojujúc s panikou, „lebo sme v dosť zúfalej situácii. Pozri tam!“

Rozrušený Odinov Tesák ukázal roztraseným krídlom na severovýchod. Štikút na jedno oko nevidel, mal ho také opuchnuté, že ho nemohol otvoriť, no keď nachýlil hlavu mierne doľava a po-ma-lič-ky bolestne nadvihol doráňané viečko pravého oka, trocha naň videl.

„Nič tam nevidím,“ povedal. Hmla bola taká hustá, že sa nedalo vidieť vôbec nič.

„No dobre, tak potom mi musíš veriť,“ pípola Odinov tesák. „TAMTO na Vražednom ostrove zhromaždil drak Zúrivca nesmierne množstvo drakov a je ich toľko a sú také zúrivé, že svet nikdy nič podobné ešte nevidel. Zvolal ich, tie divé, neskrotné tvory, s jediným cieľom...“

Odinov tesák sa nadýchol. „A cieľom draka Zúrivca je... vyhladiť všetkých ľudí.“

Nastalo hrozivé ticho.

Štikút sťažka prelgol, lebo naokolo víril dym, prenikal mu do nosa, nútil ho kašľať a studené more akoby mu prenikalo až do kostí. Neovládateľne sa triasol a počul tlkot svojho srdca: *buch... buch... buch...*

„Zánik...“ šepol Štikút, keď mu tá hrôza pomaly svitla v hlave, ako keď hladinu odrazu rozreže plutva Žrakoplaza a znova zmizne tak rýchlo, ako sa zjavila. Zánik... Posledný boj medzi drakmi a ľuďmi...

„Si si tým celkom istý?“ spýtal sa Štikút, bezradne jastriac do dymu.

„Absolútne istý,“ zamumlal Odinov tesák v úzkostlivej triaške. „A ty, Štikút Strašný Štukovec Tretí, si hrdina, ktorý je jedinou a poslednou nádejou ľudí a drakov.“

„Ja?“ zadrmolil Štikút. „Ja?“

Pridusene, neveriacky sa rozosmial a prebehol pohľadom po svojom dotlčenom tele. Nohy mal ako kusy chalúh, ruky ako kuracie krídla a ľavé predlaktie akoby mu čosi napadlo, lebo ho mal napuchnuté do raz takej veľkosti, ako býva normálne predlaktie. A bolo červené spolu s celou ľavou stranou tela.

„Hrdinovia musia šermovať, hádzať sekery, kopije

a také veci. Čo zmôžem ja takýto proti dračiemu vojsku?“
vyhrkol dosť zúfalo.

„Veď si prekvapujúco dobrý šermiar.“

Štikút zamával ochabnutým predlaktím
na Odinovho tesáka. „Teraz nie som! Neudržím meč.
Čo mám robiť, *umávať* nepriateľov na smrť? Možno by
som na nich mohol *slintať*, to by bolo strašidelné!“

Odinov tesák nedbal na slová, ktorými ho
Štikút prerušil.

„Musíme sa čo najskôr dostať z tohto ostrova. Videl
som, že Dračia vzbura vyslala po teba pátračov, lietali celú
noc a... *och!*“

Malý hnedý Odinov tesák vyrazil krátky výkrik
a vyvalil veľké oči na malý hnedý bodce, ktorý mu
trčal z kostnatej lopatky.

„Och! Trafili ma!“ zapišťal. Viaceré dračie druhy
vystreľujú malé bodce s miernym jedom, ktoré obeť
uspávajú. Odinov tesák ukázal krídlom na trsy trávy
obďaleč. „SOS! SOS! Pátrači Dračej vzbury!“

Štikút sa zvrtol. Na brehu nikde nič nevidel,
iba ten hustý čierny dym, a bol tam len vietor a šрек
morských čajok.

F-I-J-Ú!

Štikútovi sa mihol popri nose ďalší malý bodce

a o vlások ho minul. Zdalo sa, že prichádza zo zrázu na brehu za nimi. Nebol čas na rozmýšľanie, Štikút musel zareagovať hneď.

Vyskočil na nohy a čakal ho nepríjemný objav – nielenže mal nezvyčajne sfarbenú ľavú stranu tela, ale podobne ako ruka, střípla mu aj ľavá noha, ovísala mu chabo ako medúza.

Vratko vykročil, tackal sa ako opitý námorník a našťastie spadol v okamihu, keď ho minul ďalší bodec, ktorý mu prefrngol nad hlavou. Zošuchol sa k Odinovmu tesákovi, vytrhol mu z lopatky bodec a Odinovho tesáka si vopchal za dotrhanú vestu.

„Si v poriadku?“ vyjachtal.

„V poriadku,“ pípol Odinov tesák. „Trocha trápnem, ale inak v poriadku.“

F-I-J-Ú! F-I-J-Ú! F-I-J-Ú!

Štikút sa odkotúľal za najbližšiu skalú. *Malé bodce vyletuju z trávy na okraji brehu*, pomyslel si Štikút a od strachu sa mu rozbúchalo srdce. Naklonil hlavu a zdravým okom nazrel ponad kameň do dymu a hmly...

A vtom ich zbadal.

Oči.

Dračie oči blýskajúce sa v tme.

Och, pre Thora!

Našli ho.



Trafili
ma!



2. VIDÍTE, JE TO EŠTE HORŠIE A NEPREŠLO ANI PÄŤ MINÚT

„Čo sa robí?“ pošepkal Štikút Odinovmu tesákovi.

„Čo sú to za draky? Prečo ma chcú zabiť?“

Odinovmu tesákovi znepokojivo klesali viečka, akoby strácal vedomie. „Povedal som ti...“ pípól. „Sú to draky z Dračej vzbury a chcú prekaziť, aby si sa stal kráľom, lebo si hrdina, ktorý našiel Stratené veci...“

„Čo?“ zvolal Štikút a vtom...

F-I-J-Ú-Ú-Ú!!!

... sa nad skalou, za ktorou sa skrývali, mihli ďalšie bodce.

„Och, joj,“ zamrmľal Odinov tesák rýchlo, lebo cítil, že upadá do spánku. „Je to na dlhé rozprávanie, Štikút, ale musíš všetkému porozumieť. Kde mám začať? Na ostrove Zajtra kráľ Temnobrad Desivý raz dávno zabil svojho syna Štikúta Druhého, lebo sa nazdával, že proti nemu vedie vzburu, a synovho draka Zúrivca uväznil v lesnom väzení...“



Ahoj!

„Na to CELÉ

nemáme čas!“ skríkol

Štikút, lebo im nad hlavami

F-I-J-Ú-Ú-Ú, F-I-J-Ú-Ú-Ú

svišťali ďalšie bodce. „Povedz mi

len to najdôležitejšie!“

„VŠETKO je dôležité!“ pípol

Odinov tesák v panike.

„Musím nám nájsť bezpečnejší

úkryt.“ povedal Štikút. Táto skala nie
je dosť veľká...”

A vtom z ničoho nič Štikút

skoro dostal infarkt, lebo sa mu

čosi zamrvilo na zátylku a hlbokým

hlasom povedalo:

„Kde je keks?“

„Úúúúúúúúúú!“ zvríeskol

Štikút, zúfalo sa plieskajúc

po zátylku, lebo celkom

pochopiteľne usúdil, že ho niečo

odzadu napadlo a chytilo

za krk.

„Neboj sa, neboj sa,“

upokojoval ho Odinov



tesák, „je to len ďalší malý drak, zrejme si si ho strčil do ruksaku, aby si ho zachránil, keď sa potápala loď, ale neboj sa, nič od neho nehrozí, je na *našej* strane. Asi sa práve prebudil.“

A naozaj, Štikút mal na sebe nevelký ruksak a z neho s bzukotom vyletel malý okrúhly drak nápadne pripomínajúci prasiatko.

Bola to Prasomucha.

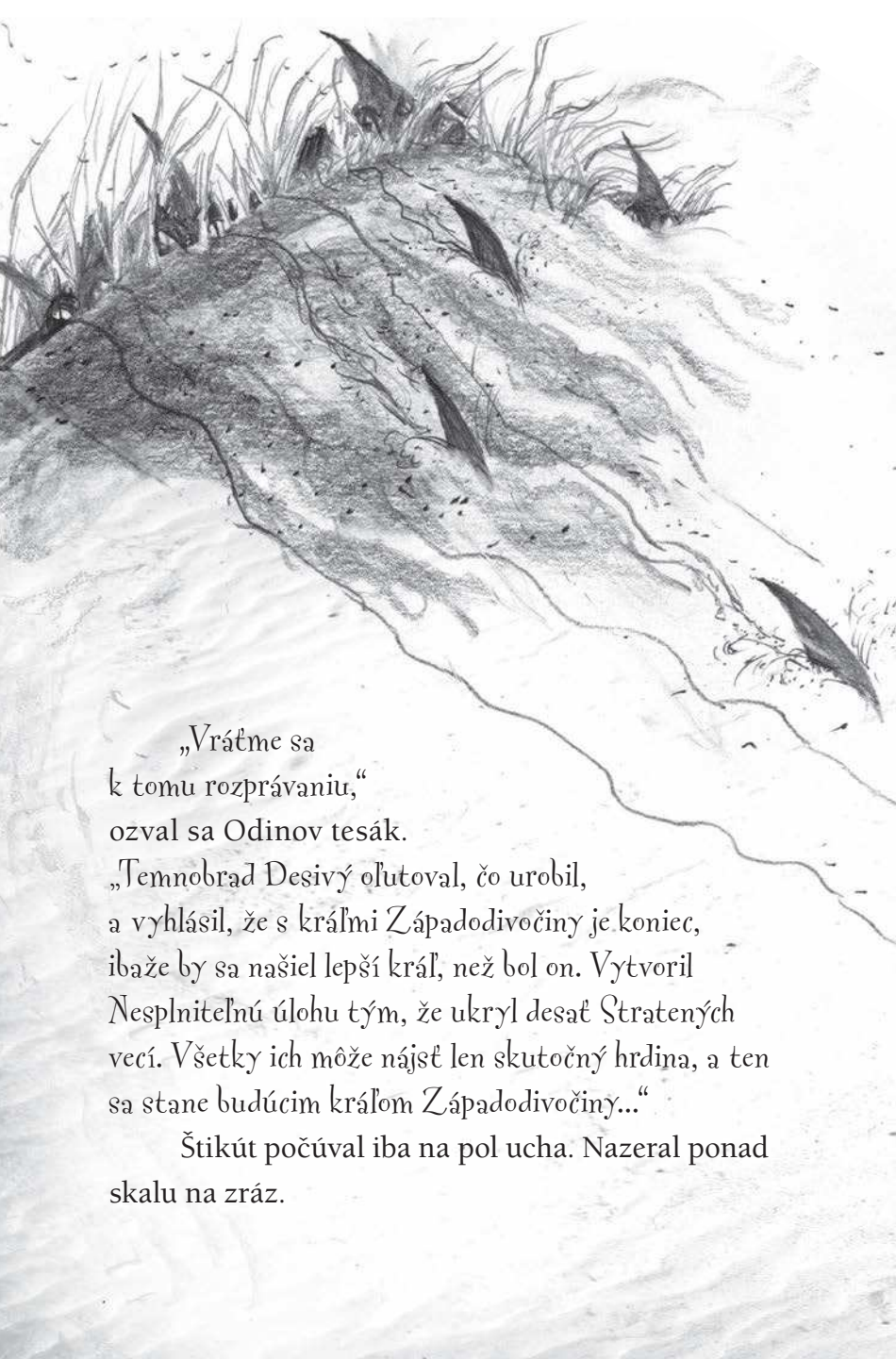
Prasomuchy sú najhlúpejšie, najdobrosrdečnejšie draky na Súostroví, nepriateľa by skôr oblizli, ako ho uhryzli a sú skôr na ťarchu, než na pomoc.

„Hať, hať!“ zabrechala šťastná malá Prasomucha radostne. (Prasomucha žila v tom, že je pes.) „Ahoj, mama! Už je večera? Pomôžem! Viem úžasne pomáhať!“

„Och... áno, určite,“ povedal Štikút, ktorého chytala hystéria, „ale zatiaľ zostaň tu s nami za touto skalou a daj pozor, aby ťa NETRAFILI.“



Bola to Prasomucha.



„Vráťme sa
k tomu rozprávaniu,“
ozval sa Odinov tesák.

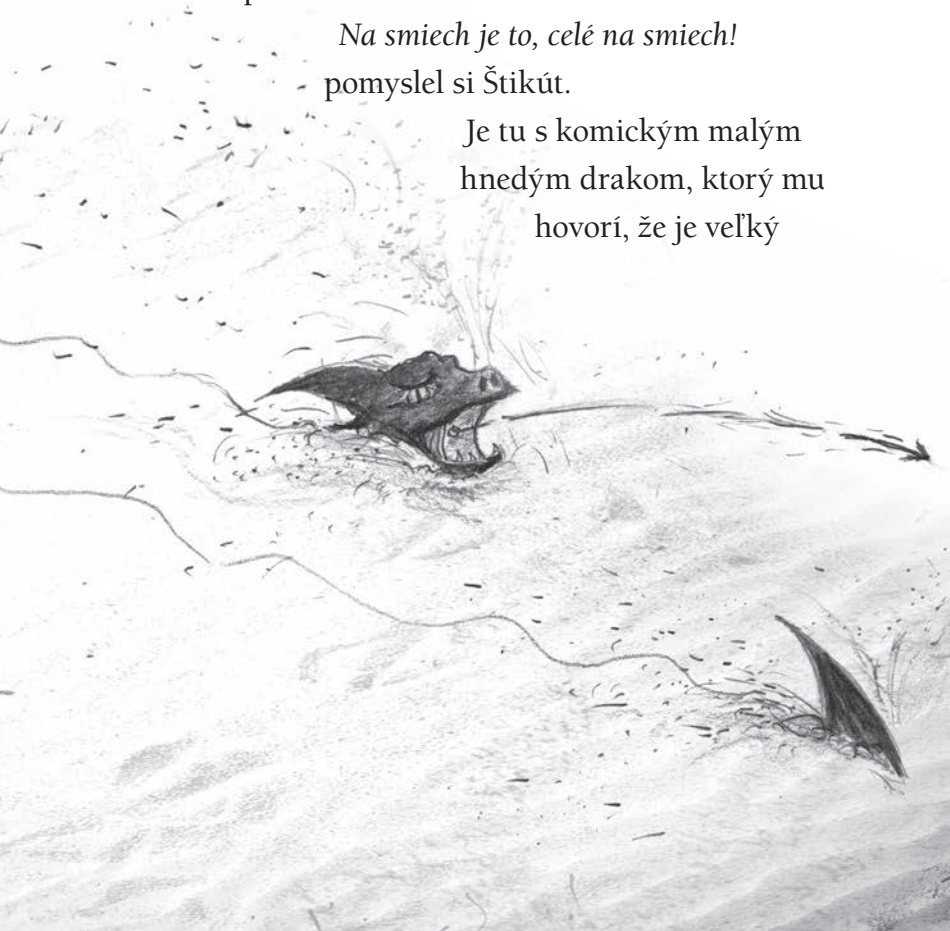
„Temnobrad Desivý olutoval, čo urobil,
a vyhlásil, že s kráľmi Západodivočiny je koniec,
ibaže by sa našiel lepší kráľ, než bol on. Vytvoril
Nesplniteľnú úlohu tým, že ukryl desať Stratených
vecí. Všetky ich môže nájsť len skutočný hrdina, a ten
sa stane budúcim kráľom Západodivočiny...”

Štikút počúval iba na pol ucha. Nazeral ponad
skalú na zráz.

Zo zrázu sa začínali zošmykávať
na piesočnatý breh tmavé siluety. Zarývali
sa do piesku, až im z neho trčali iba plutvy
na hlavách, a potom sa tie plutvy pripomínajúce
žraločie pohybovali pieskom tak ľahko, akoby to
bola voda. Každú chvíľu niektorý z tých tvorov
dvihol hlavu nad piesok a vystrelil jedom
napustené bodce...

Na smiech je to, celé na smiech!
pomyslel si Štikút.

Je tu s komickým malým
hnedým drakom, ktorý mu
hovorí, že je veľký



hrdina, lenže on, Štikút, cíti, aký je slabý, bezbranný.
Ledva sa hýbe, a mal by bojovať proti svorke
žraločích drakov.

V tej chvíli mu z ničoho nič naskočila pamäť,
ako keď vyskočí čertík na strune.

Pieskožraloky.

Zrazu vedel, čo sú to za žraloky. Pieskožraloky.

Nevedel, *ako* to vie, no vedel to.

A ukázalo sa, že o nich nevie len čo-to.

Vedel o nich *všetko*.

Vedel, že sú to zvery žijúce vo svorkách, veľké
asi ako pes alebo vlk. Sú schopné uloviť korisť
omnoho väčšiu ako ony, tým, že obeť uspia. Keď
do nej vystrelia dostatočné množstvo bodcov, obeť
upadne do bezvedomia a potom sa k nej zhrknu
a bez boja ju zabijú.



„Celé je to *strašne* nešťastné,“ pokračoval zdrvený Odinov tesák, hoci ho nikto nepočúval. „Všetky Stratené veci si našiel, pravdaže, *ty*, Štikút, ale ukradol ti ich Alvin Zradný a teraz idú jeho korunovať za kráľa, a keď sa tak stane, dozvie sa tajomstvo Dračieho drahokamu, ktoré má moc navždy zničiť všetky draky... Počúvaš, Štikút?“

Nie, Štikút napodiv nepočúval.

Na rozume mal o dosť naliehavejší problém - ako zostať nažive.

Odinov tesák bol ešte vždy pri vedomí, čo znamenalo, že bude treba najmenej päť-šesť bodcov, aby uspali tvora takého veľkého, ako je on, Štikút. Kúsok obďaleč ležal trup stroskotanej lode, dalo sa

